

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Ще почалося, як тренування. Як невеличка гра, як невеличка вправа.

Як щось таке, що треба було довести самій собі. Я навіть не впевнена, коли саме це перетворилося на спорт — мій безславний таємний прояв непокори.

Хтось може сказати, що мені, людині, нерозумно полювати вночі, коли я, на відміну від моєї здобичі, втрачала будь-які переваги.

Але вони виходили тільки вночі, тож так само чинила і я.

Я притислася до стіни, міцно тримаючи кинджал.

Ніч пахла теплом, так, як зазвичай буває, коли денна спека ще довго після заходу сонця тримається у вологому повітрі. У ньому ж тримався щільною хмарою і запах гнилі — поєднання протухлої їжі з провулків, а ще гнилого м'яса й загуслої крові. У людських кварталах Дому Ночі вампіри не вважали за потрібне прибирати за собою.

Тут, у стінах королівства, люди мали б бути в безпеці — як громадяни, нехай гірші й слабші за Ноченароджених

буквально в усьому. Проте останнє уточнення частогусто зводило нанівець перше твердження.

Чоловік був хаяжцем, і крила він тримав щільно згорнутими.

Імовірно, він погано володів магією, інакше б розвіяв їх, щоб вони не заважали під час полювання. Або просто насолоджувався б спостереженням, яке враження вони справляють на його здобич. Дехто з них полюбляв хизуватися цим. Їм подобалося лякати людей.

З даху я спостерігала, як чоловік стежив за своєю ціллю — маленьким хлопчиком, приблизно десяти років, крихітним через недоїдання.

Хлопчик грався у м'яча на обгородженому брудному подвір'ї мазанки, знову й знову кидаючи іграшку в пил і не помічаючи, як до нього підкрадається смерть.

Украй небезпечно йому перебувати надворі самому вночі. Але знову ж таки, хто як не я краще за будь-кого розуміє, як саме життя в умовах постійної небезпеки впливає на людину. Можливо, протягом останніх десяти років ця родина не дозволяла своїм дітлахам виходити на вулицю після заходу сонця. Проте достатньо лише однієї помилки: якась заклопотана мати забула покликати дитину додому, якась неслухняна дитина не схотіла йти вечеряти. З усього життя достатньо лише однієї ночі.

І таке трапляється постійно.

Але не сьогодні.

Ми з вампіром ворухнулися одночасно.

Я зістрибнула з даху на бруківку. Тихо, але не для бездоганного вампірського слуху. Чоловік розвернувся й зустрів мене крижаним поглядом, оголюючи кривою посмішкою білий виблиск гострих зубів.

Він упізнав мене? Іноді вони впізнають. Але йому я не залишила жодного шансу.

Тепер це вже перетворилося на рутину. Послідовність, до бездоганності відпрацьована сотнями ночей, схожих на цю.

Спочатку крила. Два змахи кинджалом, по одному на кожне, — достатньо, щоб завадити йому полетіти. Це легко, коли маєш справу з хаяжцем. Шкіра на їхніх перетинчастих крилах не товща за папір. Натомість вкриті пір'ям крила вампірів-рішанців, яких я час від часу ловила, прорізати було доволі складно, проте з часом я вдосконалила техніку. Відтяти їх вкрай важливо, саме тому це мій найперший крок. Я мусила залишити їх на землі, разом зі мною. Я пропустила цей крок лише раз, і та помилка ледь не коштувала мені життя.

Мені завжди бракуватиме сили, тож довелося попрацювати над майстерністю.

Жодних помилок.

Вампір видав дивний звук, щось середнє між болісним зойком і розлюченим гарчанням. Моє серце зірвалося на барабанний дріб, посилюючи приплив крові до шкіри. Цікаво, чи відчув він її запах. Я все життя намагалася приховати запах власної крові, але зараз була за нього вдячна. Він змушував вампірів чинити дурниці. Цей неозброєний довбень любесенько кинувся на мене.

Я страшенно любила, — справді дуже любила, — коли вони мене недооцінювали.

Кинджал у бік, під ребра. Другий — до горла.

Замало, щоб убити. Достатньо, щоб уповільнити.

Я штовхнула його до стіни, глибше заганняючи кинджал, щоб знерухомити. Лезо я змастила Дайвінтом — сильним і миттєвим паралітиком, нехай і швидкоплинної

дії. Ефект тривав усього кілька хвилин, але більшого я й не потребувала.

Перш ніж рухи вампіра уповільнились, він встиг лише кілька разів подряпати мені щоку своїми гострими, наче лезо, нігтями. І тієї ж миті, коли він, немов намагаючись прокинутися, швидко-швидко закліпав очима, я завдала удару.

Щоб розтрощити грудну клітку, ти мусиш бити зосили.

Я так і зробила — міцні удару вистачило, щоб, проломивши кістку, досягти серця. Вампіри перевершували мене в усьому — їхні тіла були міцніші, рухи — швидші, а зуби гостріші.

Проте їхні серця такі самі вразливі, як і моє.

Устромляючи кинджал у їхні груди, я завжди чула голос свого батька.

«Не відводь оченят, маленька змійко», — шепотів мені у вухо Вінсент.

І я не відводила. Ані тоді, ані тепер. Бо знала, що саме побачу у темряві. Знала, що переді мною постане вродливе обличчя хлопця, якого колись дуже кохала, і я побачу, як мій ніж занурюється в його грудну клітку.

Вампіри — діти богині смерті. Тож мене трохи тишило, що боялися вони її не менше за людей.

Я спостерігала за ними й за жахом на їхніх обличчях, коли вони усвідомлювали, що по них прийшла смерть.

Принаймні це в нас спільне. В останню мить життя усі ми бісові боягузи.

Кров вампіра темніша за людську. Вона майже чорна, ніби затемнена, помережена шар за шаром усією людською й тваринною кров'ю, випитою ним за сторіччя життя. І коли я дала вампіру впасти, вона вкрила мене геть усю.

Я відступила від тіла. І лише тоді помітила, що на мене витріщається вся родина — я рухалася тихо, але недостатньо, щоб не привернути увагу, та й зрештою все відбулося на їхньому подвір'ї. Наразі хлопчика міцно обіймала мати. Поряд з ними стояли чоловік і ще одна дитина, маленька дівчинка. Худі, в простому, зношеному й брудному від постійної праці одязі. Усі четверо стояли на порозі й не зводили з мене очей.

Я завмерла, як олень перед мисливцем.

Дивно, що саме погляд цих голодних людей, а не вампіра, перетворив мене з мисливиці на здобич.

Може так сталося, тому що поряд із вампірами знала, хто я. Але погляд на цих людей розмив межу, і я побачила своє викривлене відображення.

А може, я і є відображення.

Ми схожі. І водночас не мали нічого спільного. Можна сказати, що навіть якби я спробувала до них озватися, ми б не зрозуміли одне одного.

Вони нагадували мені тварин.

Жорстока правда полягала в тому, що частина мене відчувала до них відразу, не меншу, ніж до усіх притаманних мені людських вад. Проте інша частина мене — мабуть, та, яка ще не забула, як колись жила в такому самому будинку, — жадала підійти ближче.

Звісно, я цього не зробила.

Я не вампір. І це чітко бачив кожен, я сама відчувала це щосекунди. Але я і не одна з них.

Щось холодне скрапнуло мені на щоку. Торкнувшись, я відчула вологу. Дощ.

Краплі дощу порушили напружену тишу. Жінка, наче збираючись щось сказати, виступила вперед, але я вже розчинилась у тінях.

Не втримавшись, я вирішила дати гаку. За будь-яких інших обставин я б одразу піднялась у свою кімнату в західній вежі. Але натомість вирушила до східної, перелізла через садовий паркан і попрямувала до приміщень прислуги. Прослизнула у вікно, що виходило на розлогий кущ індигових квітів, які в місячному сяйві здавалися срібними. І вилаялася, щойно моя нога доторкнулась до підлоги, — я ледь не впала, послизнувшись на купі тканини, залишеній на полірованому паркеті.

Сміх, схожий на каркання ворони, майже одразу перейшов у сильний кашель.

— Шовк, — прохрипіла стара жінка. — Найкраща пастка для маленьких грабіжників.

— Ілано, це місце просто жахливе.

— Пхе. — Вона вийшла з-за рогу й зміряла мене поглядом звужених очей, глибоко, судомно затаючи сигарою й випускаючи носом дим. Одягнена в ошатну шифонову сукню, складки якої спадали різнобарвним каскадом. Чорне волосся із сивими смугами вона уклала в об'ємну пишну зачіску. З вуха грайливо звисали золоті сережки, а обрамлені зморшками очі вона нафарбувала сіро-синіми тінями й добряче підкреслила каджалом.

Її покої були так само барвисті й хаотичні, як сама Ілана, — у них панував гармидер із вбрання, прикрас, яскравих кольорів.

Я прослизнула крізь вікно її вітальні й одразу зачинила за собою стулки, щоб всередину не потрапили дощові краплі. Ця кімната невеличка, але значно краща за напівзруйновані мазанки людського кварталу.

Вона оглянула мене з голови до ніг, потираючи шию.

— Я не вислухуватиму повчання від тієї, хто нагадує втопленого щура.

Я глипнула на себе та зблідла. Тільки тепер, у теплому світі лампи, усвідомила який жалюгідний вигляд маю.

— Ніколи не здогадаєшся, яка насправді ти під усім цим гарна, Орес, — повела вона далі, — зважаючи, скільки зусиль ти докладаєш, щоб здаватися непривабливою. До речі! Маю дещо для тебе. Ось. Лови. — Вузувати, покручені артритом пальці спершу пірнули в купу мотлоху, а потім швиргнули мені якийсь клубок зібганої тканини.

Я спіймала й розгорнула його. Шовковий шалик темно-бузкового кольору з перетканими золотом краями, завдовжки приблизно з мій зріст.

— Нагадав він мені про тебе. — Ілана прихилилася до одвірка й знову затягнулася сигарою.

Я не спитала, де вона надібрала цю дивину. Вік не позбавив її пальців ані спритності, ані... липкості.

— Залиш собі. Я такого не носитиму. Ти ж знаєш.

День у день я вбиралася тільки в простий чорний одяг, який майже не привертав до мене уваги й не сковував рухів. Я ніколи не вдягала нічого яскравого, що могло б притягнути небажаний погляд, чи такого пишного, за що можна було б легко захопитися, або ж надто тісного, що утруднило б мені можливість битися чи тікати. Здебільшого навіть у тяжку літню спеку я вдягалась у шкіру.

Шкіряний одяг захищав й нічому не заважав.

Звісно, гарні речі приваблювали мене не менше, ніж інших. Але я жила в оточенні хижаків. І ставила виживання вище за марнославство.

— Щуренятко, — кпинила Ілана, — я ж бо знаю, що тобі це теж подобається. Хай як ти боїшся т'ке носити.

Збіса прикро. Юність марнується на таку от молодь. Так само і врода. Цей колір тобі личить. Але хоч голяка в себе в спальні танцюй, мені байдуже.

Я скинула бровою, розглядаючи розмаїття кольорів навколо.

— То ось що ти робиш на самоті?

— І не тільки це, — примружила вона очі. — І не треба вдавати, що ти інша.

Ілана ніколи не заходила в мою кімнату, але знала мене достатньо, щоб не помилитися. Я справді мала шухлядку з яскравими дрібничками, які збирала протягом років. Дрібничками, невинувато барвистими для мого життя, але ніщо не заважало мені мріяти про те, як я вдягаю їх у якомусь іншому.

Попри всі спроби пояснити Ілана моєї обережності не розуміла. Ба більше, не воліла розуміти, бо обривала всі мої аргументи на користь обережності чітким і коротким «Доста!».

Направду я просто не уявляла, як ця стара злюка дожила до свого віку, але цей факт мене тішив. Сама я не мала нічого спільного ані з людьми, побаченими сьогодні в нетрях, ані з вампірами, що мене оточували.

І тільки Ілана займала місце десь посередині.

Хоча й зовсім з інших причин.

Я виросла в цьому світі, а от Ілана з власної волі стала його частиною десять років тому. Я захоплювалася нею ще підліткою. На той час я вже бачила інших людей. Але ще не розуміла, що навіть серед них Ілану вважали б... унікальною.

Вона знову доторкнулася до своєї шиї. Я збагнула, що тканина, яку вона стискала в руці, насправді була не червона... принаймні донедавна. Наблизившись до неї,